

EKE HÍRLEVÉL

Egyházi Könyvtárak Egyesülete

8200 Veszprém, Jutasi út 18/2.

VIII. évfolyam 2011/4. sz.

Kedves Kollégák!

Karácsony közeledtével mindinkább igyekszünk eltávolodni az üzletek harsogó karácsonyi zsidvásárától, és csendes adventi várakozással készülünk Karácsonyra. Könyvtárat, munkát kissé hanyagolva törjük a fejünket, mivel örvendeztethetnénk meg rokonainkat, barátainkat azon az estén, amikor a földre született Isten szeretetének legnagyobb Ajándéka, az Egyszülött Fiú. Az ajándékozó szeretet utolérhetetlen példája követésre buzdít mindannyiunkat. Csak remélni tudjuk, hogy Karácsony csendessége és önzetlen szeretete átfénylik a világba az új esztendőre is, mert ez az igazi orvosság minden válságra és nehézségre. A karácsonyi készüllet idején mindig kezembe veszem Fekete István műveit. Most egyik kedves elbeszélésével szeretném a kedves kollégák adventi várakozását segíteni, és áldott, békés, szép Karácsonyt kívánni mindenkinek.

Baranya Péter
EKE elnök

FEKETE ISTVÁN: KARÁCSONYKOR

...odakünt hunyorogva leselekedik az est; a zene szétszállt már a lakásokban és mintha elhallgatott volna, pedig némán szól tovább, mint ahogy mindig szólt, a múlt alkonyodó utcájában, a jelen gyantás fenyőillatában, és szól majd a jövő ragyogásában is, mert a szeretet és békeesség muzsikája — összekötve időt és embereket — el nem hallgat soha.

Felzendül ugyanaz a dal, ugyanaz a muzsikaszó, mintha más nem is lenne a világon, pedig a remény karácsonyi csillogásában, a kis gyertyák elbűvölt gyermekszemében, a

szépség és jószág kitárult várakozásában mást mond és ígér mindenkinek.

A gyermeknek csodás álmokat a karácsonyfa soha el nem múló bőségéről, a szülők jóságáról, a játékok titokzatos életéről, amely ezen az estén csupa karácsonynak látszik és nyilvánvalóan végtelen...

De a család, a mai estén felülről nézi gyermekeit, mint ahogy máshonnét nem is nézheti, hiszen azok a padlón igazgatják a vasutat, azzal a hittel és komolysággal, ami a felnőttokról már régen lekopott... és meg is mondják véleményüket a ténfergő nagylánynak, aki álmata boldogságában majd eltapossa az egész vasúti igazgatóságot...

De ez sem csoda, mert a lány, a táruló tervek és álmok szabadságának ege alatt jön-megy, egyik kezében még babáját tartva, de a másik már ölelésre készen Valaki felé, aki vagy van, vagy nincs több a világon és — mivel két egyforma ember nincs is a világon — ez a vágy teljesülni is fog.

Igen, ez így lesz, mert szól a távoli dal, és ezen az estén minden lehetséges.

A csillagok enyhült szemmel nézik a földi utakat, ahol szánkók csilingelnek hazafelé és fényes ablakszemek nevetik a sötétséget, amelyben betlehemes legénykék láncos botja zörög, a suba a földet éri, de a karácsonyi rigmust álmukban is tudják, s ehhez mért biztossággal simogatják meg kenderkóc szakállukat, mielőtt érelyesen megvernék az ajtót:

— Szabad-e betlehemet köszönteni?...

Hát persze, hogy szabad, hiszen ezen az estén mindent szabad, ami dal, ritmus, simogató mese, vers és álom, képzelet és alkotó szertelenség, mert megfoghatatlanul zeng a béke eljövendő valóságának örök hárfája, oktatta a nehézfejű öregeket, fêkezve a szertelen fiatalokat, békítve ezt a sok szándékú nagy családot, hogy legalább ilyenkor tegyék ki a bicskát az asztalra, és tegyenek a zsebbe diót helyette, amiből természetesen aranydió lesz, mert ilyenkor csakis aranydiók teremnek a jó szándék karácsonyfáján, hiszen fel-felzendül a karácsonyi muzsika, s ilyenkor minden lehetséges.

A fogyó hold ezen az estén szokatlanul világos, mintha látni akarná a földi dolgokat, amelyek a mesék jóságos takarója alatt születnek, és látni akarná a képekbe és szobrokba álmodott embereket, akik ezen az estén kilépnek a képből és meg-

mozdulnak a szobrokban kíváncsian, hogy amióta megalkotta őket a művészi alkotás láza, történt-e valami újdonság a világban?

Véleményükről — sajnos — nem lehet semmit megtudni, mert a hold — csekély fejcsóválás után — otthagyja a vállvonogató szobrokat, mert a hazatérő betlehemeseknek kell megmutatnia az utat. Azután újra az ablakon leskelődik be, ahol nem égnek már a karácsonyfák gyertyái, alusznak a gyerekek, s az anyák a játékokat rakják rendbe a karácsonyiak alatt.

A forró kályha mellett a karosszékben nagypapa alszik vadonat bárányszőrmében, az asztalnál a nagyfiú regényt olvas, az apa pedig valamit számol egy iskolai füzetben.

— Te, Béla — szólal meg később az apa —, nézd meg ezt a betyár egyenletet... nem bírok vele...

A fiú komolyan maga elé húzza a füzetet, az anya mosolyogva és büszkén nézi a fiát, aki egyetemista, és urát, aki harmadikos gimnazista. Közben bejön a nagylány, egy kis gramofonnal és hanglemekkel.

— Nagypapa alszik? — kérdi abban a reményben, hogy a hangos kérdésre talán felébred a nagyapa... de nem ébred fel... s a lány olyan tanácstalanul néz körül, hogy bátyja megszánja.

— Gyere a másik szobába... onnét nem hallatszák át.

Megszóltal a távoli halk zene, a hold benéz az ablakon, de nem mondja meg, hogy ez még csak álom, vágy, a reménykedő emberiség könyörgése, hogy a gondolatokban és tettekben mindig ilyen karácsonyesti Béke legyen a Világon.

Fekete István